

David

El David és un noi especial, molt carinyós, alegre i obert amb tothom. Viu prop de casa i de tant en tant ens trobem a l'autobús. Avui, quan jo he arribat a la parada, ell ja hi era. Xerrava amb un altre noi, que no semblava que li fes gaire cas... De vegades li passa, això, al David.

L'he cridat i l'escena ha anat més o menys així:

—¡Ei, David!

Ha vingut corrent i m'ha posat les mans a les espatlles:

—¿No me saludas? —m'ha dit.

—¿Como que no? ¡Si te acabo de llamar!

M'ha abraçat pel coll i m'ha omplert la galta de petons. Després m'ha arrepenjat el cap a l'espatlla. És alt com jo i ben fornit. Li he acarolat els cabells:

—¿Te has cortado el pelo? ¿Está muy suave!

—¡Mi mamá hoy me ha duchado!

—Ah, ¡por eso te huele tan bien el pelo!

—De la colonia —i riu, sempre content.

I m'ha parlat del taller on va cada dia, de l'entrepà de Bimbo amb Nocilla i el Cacaolat que duia per berenar... «Porque comemos a la una y luego tengo hambre». «Claro que sí, hombre, te tienes que cuidar!»

Llavors ha vist no sé qui i s'hi ha acostat. Ara sí que li han fet cas. Quan ha tornat cap a mi, li dic:

—¿David, tú me avisarás cuando lleges el 50, verdad?

Com a resposta, un cop de cap afirmatiu i un altre petó.

—¡Qué orejas más frías tienes, David!

El dia que el vaig conèixer, el David tornava a casa amb els pares. Se'm va posar al costat a la porta de l'autobús i em va preguntar si volia que m'ajudés a baixar.

—Vale, mira, me agarras de aquí, del brazo, y bajamos juntos.

En el parell de minuts que vam xerrar em va sotmetre a un tercer grau: edat, nòvio, si vivia amb els pares, «en quin taller treballava», de tot una micà. Recordo que es va quedar tallat quan em va preguntar l'edat i jo li vaig engegar «¡Esto no se pregunta nunca a una mujer, David!». De seguida li vaig treure ferro al comentari, perquè, tot i haver-lo fet amb cara i veu de conya, em vaig adonar que s'havia quedat sense saber com reaccionar. «Es broma, guapetón, ven que te lo diré en la oreja para que no se entere todo el mundo». Ens vam emocionar perquè tots dos en teníem 37, en aquell moment. Alguna gent del voltant reia.

I aquests són dos exemples de les experiències especials i entranyables que es poden viure amb el David.

Si en algun cas el nom que ens posen els pares ens determina en alguna cosa, aquí en podem tenir un exemple: David és un nom d'origen hebreu que significa «l'estimat». Que ho sàpiguen tots els Davids, i de passada també els Kevins, ja que Kevin, nom irlandès, té el mateix significat.

Eva Monrós

ANECOTARI D'UN
VIANANT NO OUALSEVOL

X

VIENA
EDICIONS